

Deia Baltasar Gracián: "La llengua que vola imprudent arrossega una cua de desgraciades conseqüències".

Dll, 1/08/2011 per Ramon Colom Esmatges
[Cal que hi hagi soroll...](#)

Fem memòria. Després de la transició...Adolfo Suárez es al poder i al seu costat hi ha una persona cabdal com Fernando Abril Martorell. Felipe González i Alfonso Guerra volen conquerir el govern i tot val per assolir-lo. Al Congrés dels Diputats, davant dels micròfons de les emissores de ràdio, dels periodistes, treuen a passejar la llengua i deixen com draps bruts tant al president com al vicepresident espanyol. Anys mes tard, Felipe es feia mans i mànigues per tot el que havia dit del seu antecessor a la Moncloa. Varen reconèixer que s'havien comportat d'una manera inhumana amb Suárez. Però aquest tracte no era res comparat amb el que li van donar els seus coreligionaris de l'UCD, molts d'ells anomenats cristians o procedents de la democràcia cristiana.

José Maria Aznar li va fer provar el mateix remei a Felipe González: suc de (llengua de) fusta i xarop de bastó (mediàtic i polític). Ja ho havia fet anys abans amb una història no molt ben explicada. Quan la Justícia va decidir processar a Demetrio Madrid, president llavors de Castella-Lleó per la seva implicació en el cas Pekus, aquest li va dir al seu vicepresident Jaime González, que dimitia i que li anuncies la seva decissió a José Maria Aznar, llavors lider de l'oposició a Valladolid. Quan ho va saber Aznar, va fer unes declaracions immediatament donant-li vint-i-quatre hores per dimitir. D'aquesta manera, el que era una gest polític d'honorabilitat per part de Demetrio Madrid, es convertia en un triomf del lider de l'oposició. Que se sàpiga, Aznar mai ha demanat disculpes al seu antecessor cosa que hauria d'haver fet després de l'exoneració de Madrid per part dels tribunals on va quedar demostrat que les acusacions eren infundades.

Podríem seguir amb altres casos del mon polític, econòmic i cultural. La majoria dels nostres representants polítics quan obren la boca es per col·locar un titular, un "tall", un "total" en els mitjans de comunicació escrits i audiovisuals. Saben que a la seu central del partit se'ls hi premiarà aquesta capacitat per dir-la i ben grossa. Aquesta costum funesta demostra que moltes vegades als nostres "agents polítics" no els hi interessa ni el bé comú, ni els valors socials, ni el progrés de la comunitat. Tant sols, el poder i la possibilitat de conquerir-lo.

Podríem fins i tot diferenciar les persones amb la manera com fan aquesta tasca: d'una manera sensata (Soraya Sàez de Santamaria, per exemple) o d'una manera embogida (Dolores de Cospedal, per posar un altre exemple de persona del mateix sexe i partit). Es hora de tornar a recordar el GAL i el Batalló Basco-Español, com ho ha fet aquesta setmana, la presidenta manxega?

La senyora Cospedal ho ha dit com argument justificatiu de que es hora de pensar en el futur (Rajoy) i no en el passat (Rubalcaba). Però exactament el mateix li podrien contestar des de l'altre banda si penséssim en la guerra d'Iraq o la bombolla immobiliària. Es un joc que sembla ingenu però no ho es, que sembla innocu però tampoc ho es. Com tampoc ho son les tertúliesde ràdio i televisió que

cada dia podem veure en els nostres mitjans. Aquí els tertulians es comporten incivament perquè els tornin a convidar (i pagar) un altre dia a la mateixa tertúlia. I no ens oblidem dels butlletins confidencials d'Internet que més que informar el que fan es predicar a favor de la intolerància. Hem arribat al extrem de que hi ha un confidencial dit catòlic que serveix per castigar als representants de l'Església Catòlica que no balla'n al seu ritme. Hi ha alguna cosa més penosa que tot això?

Res es gratuït, ens diu la realitat. Tot es paga directa o indirectament, tot te repercussió i si no s'ho creuen mirem l'assassí d'Oslo que ple de verí i amb una ment més que avariada, ha provocat la matança d'aquest estiu. Quina raó que té l'aforisme de Baltasar Gracián (1601-1658), sacerdot aragonès que va viure al Segle d'Or espanyol i que va escriure "Oráculo manual y arte de Prudencia", editat a Osca el 1647 i que ara podem trobar en la col·lecció "Els petits llibres de la saviesa" de J.J. Olañeta, Editor. Ell ja exposava els perills de les llengües injustes i demagògiques.